

ститѣ се ны вѣвѣхтѣ кѣмъ чѣвственникѣ
 мѣрѣ, ный се обычами земното, мѣрско-
 то. Я какво да правимъ ный, за да не
 умремъ съ мѣра и отъ мѣра?—Да взыва-
 вавмы кѣмъ Бога отъ се сърце: Сердце
 мое кѣ тебѣ; Слово, да възвысится и да ничто-
 же ѹсладитѣ ма отъ красотѣ мѣрскихъ на сла-
 достѣ. Да, до като ный ще обычами и ще
 сме привързаны кѣмъ земното, мѣрското,
 ный се ще гѣвимъ и ще са лишававмы.
 Гомо тогазѣ нищо нѣма да загѣвимъ,
 когато сичко търсимъ отъ Бога и чакамы
 отъ Него. Богъ е неизмѣняемъ, напро-
 тивъ сичко земно и мѣрско е измѣняемо.
 Като живѣимъ въ вѣременно пространство,
 ный почти нищо не си готвимъ, не си при-
 добывавмы за вѣчностѣ-та: ный сичкы
 сме нищо и вѣдны отъ добры дѣла. Я
 съ какво ще са евимъ на онзи свѣтъ прѣдъ
 Бога?—Нека припознавмы прѣдъ Бога
 нашата нищета и вѣдностѣ, нашытѣ грѣ-
 хове и слабости, и Той нѣма да ны ис-
 пѣди отъ лицето Си: и ный ще имавмы
 съ какво да са евимъ на онзи свѣтъ,—
 съ Неговата кѣмъ насъ милостѣ ный ще
 са евимъ тамъ. Нашытѣ Богъ е все-
 доколенъ; за нищо Той нѣма нѣжда отъ
 насъ. Сѣзнаніето на нищетата и вѣдно-
 стѣ-та, сѣзнаніето на нашытѣ грѣхове е
 по приѣтно Немѣ отъ дарове и приношеніа.